

JAMES LUCENO

Katalizátor

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztetgár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Steven Barnes:

A Cestus-csapda

Matthew Stover:

Töréspont

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya Kaathryn

Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells

Pengeélen

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:

Sötét tanítvány

James Luceno:

Katalizátor

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Alkony század

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

Claudia Gray:

Vérvonal

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

www.starwars.com
www.szukits.hu

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: CATALYST: A ROGUE ONE NOVEL

by James Luceno

Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, 2016

© & TM 2016 Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved.

Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2016 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2016 by Szukits Könyvkiadó

Fordította

OSZLÁNSZKY ZSOLT, SZENTE MIHÁLY

Borítóterv

SCOTT BIEL

ISBN 978-963-497-383-6

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Pető Bálint

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: EzDesign Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Ajánlás

Köszönettel tartozom Ronie Lavonnak, a polihisztornak a lézerekről, kristályokról és szintetikus gyémántokról szóló villámtanfolyamért, valamint Tim Lapage-nak, a Safari Experts munkatársának az utolsó pillanatban adott inspirációért. Köszönöm a Lucasfilm Story Groupnak, hogy a fedélzetre vettek, továbbá Elizabeth Schaefernek és Greg Kubienak, a Del Rey Books munkatársainak, valamint Mike Siglainnek, Jennifer Heddle-nek és Frank Parisinek, a Lucasfilm munkatársainak, hogy az első pillanattól az utolsóig segítettek és támogattak.

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Évek óta dúl a klónháború. Világok ezrei esnek áldozatául a Galaktikus Köztársaság és a család Sith-nagyúr, Dooku gróf által vezetett szeptatisták összecsapásainak. És közben az a baljós hír járja be a galaxist, hogy a szeptatisták lassan befejezik legújabb, minden eddiginél szörnyűbb tömegpusztító fegyverüket. A pánik markában vergődő Köztársaság azzal a feladattal bíz meg néhány kutatót, hogy tervezzenek meg egy minden addiginál hatékonyabb harci állomást, ami eldöntheti a háború sorsát.

A Halálcsillagot.

Első rész

***Háborús
idők***

Első fejezet

Nyomás

– Mi lenne, ha...

Galen Erso mindössze ennyit mondott, mielőtt hallgatásba burkolózva hátat fordított a holovetítő fölött vibráló alfanumerikus adathalmaznak, és lassan, kimért léptekkel kezdett fel-alá sétálni. A többi kutató azonnal elcsendesedett, nehogy a legkisebb zajjal eltereljék a figyelmét, és áhítattal lesték Galen legapróbb rezdülését is.

– Valami eszedbe jutott, Galen? – törte meg az egyikük, Nurboo a feszült csendet. – Halasszuk el a tesztet?

Galen vagy nem hallotta, vagy nem méltatta válaszra a kérdést. Csak állt ott mozdulatlanul, üres tekintettel bámulva maga elé, majd megint sétálni kezdett, számokat és képlettöredékeket mormolva maga elé.

– Kész, vége! – csóválta meg a fejét egy másik vallti kutató. – Most tényleg végleg elvesztettük!

– Nem látjátok, hogy gondolkodik? – reccsent rájuk a szoba másik sarkából Tambo.

Galen lehajtotta a fejét, összehúzta a szemét, és izmos karjait úgy fonta össze, mintha csak valami új ötletet próbálna magához ölelni.

Magas, széles vállú férfi volt, arányos testfelépítésű, aki élete harmincegynéhány évének javát utazással és kutatással töltötte.

A haja rendezetlen tincsekben hullt a nyakára, amitől napközben vonzónak, sötétben pedig veszélyesnek tűnt.

Lyra nagy nehezen föltápászkodott a székből, és Galenhez lépett.

– Mi lenne, ha... – mondta türelmesen, és várakozva nézett a férjira.

A munkatársak már ismerték annyira Galent, hogy biztató jelnek tekintsék, mikor a férfi egy villanás erejéig elmosolyodott.

– Na, most már nemsokára! – bólintott Lyra, aki imádta, mikor a férje képes volt ennyire elveszni a saját gondolataiban.

Alig néhány centiméterrel volt alacsonyabb Galennél, azonban vállig érő barna haja, lefelé görbülő szája és józan tekintete sokkal higgadtabb külsőt kölcsönzött neki. Ő és Galen majdnem öt évvel ezelőtt házasodtak össze a Coruscanton, de azóta sem volt hajlandó beletörődni a tudósfeleségek életébe. Nem csupán a férje miatt, de a saját jogán is elismerték, és az idegen világokra tett számtalan út testben-lélekben ugyanolyan erőssé tette, mint a férjét.

Tekintve, hogy csak ők ketten voltak emberek a kutatótelepen, a többiekkel ellentétben a nap minden órájában vastag, szőrmével szegett ruhát és sapkát hordtak.

Amikor idejöttek, remélték, hogy a hideg lesz az egyetlen gondjuk, és hogy a Magtól ilyen távol már nem lesz érezhető a háború hatása; hogy a Köztársaság és a Független Rendszerek Konföderációja ide már nem hozza magával a vérontást.

A fél tucat vallti, akikkel az elmúlt hat standard hónap során mindennap együtt dolgoztak, nem csupán kiváló munkatársnak, de remek barátnak is bizonyult. Nagydarab, kék bőrű, hegyes fogú lények voltak, sűrű testszőrzettel, ami megvédte őket a bolygójuk mostoha időjárásától.

Galen és Lyra azon a furcsa – félig a galaktikus közösből, félig a helyi nyelvjárásokból összetákolt – keverék nyelven kommunikált velük, amit a legtöbb ember a mély torokhangok miatt csak nehezen elsajátíthatónak tartott. A dolog kettőjük közül Lyrának ment jobban.

A nő már ott tartott, megböki a férjét, hogy kizökkentse a transzszzerű állapotból, mikor Galen szemei megrebbentek, és úgy tűnt, lassan visszatér közéjük.

A férfi ismét végigfuttatta a tekintetét a hosszú, összetett egyenletsoron, majd közelebb lépett, és intett a holovetítő mellett álló droidnak.

– Assis!

– Igen, dr. Erso?

– Negyedik sor! Változtasd meg az együtthatót ötre, és számold újra a képletet!

A TDK-160-as kutatóasszisztens droid lassan közelebb sétált karcsú fémlábain, és miután végzett a számítással, az eredményt azonnal bevitte a holovetítő adatbázisába. A kutatók lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogy a derivációs adathalmazok lassan új formát öltenek.

A helyet, ahol idestova hat hónapja folytatták a kutatásaikat, inkább gépek, mint élőlények számára tervezték. A falakat halkán zümmögő számítógép-terminálok szegélyezték, és annak ellenére, hogy egyetlen falba sem vágtak ablakot, a hely hidegebb volt, mint amilyennek lennie kellett volna. Az itt dolgozók azonban már sikeresen belakták a telepet, és ez – ha más nem is – egy kicsit még az emberek szívét is megmelegítette. Itt senkit sem zavartak az üres élelmiszeres dobozok, a púposra rakott kukák, és bármilyen szűkösen is voltak itt, mégis otthonosabb volt ez a kutatótelep, mint bármilyen más hely, amit eddig a világon láttak.

A hideg javát fotocellás ajtókkal próbálták távol tartani, amik egyike-másika szabályos folyosólabirintusra nyílt, melynek mélyén raktárak, hangárok, analizáló szobák és laboratóriumok bújtak meg, sőt a kommunikációs állomás mellett még egy HoloHálózat-relé is volt.

Lyra nem szeretett itt lenni, de a munka és Galen kollégáinak barátsága többé-kevésbé kárpótolta azért, hogy a Valltra kellett jönnie.

A gyújtókamra a lábuk alatt bújt meg a mélyben, ahol az egymással keveredő gázok annyi hőt termeltek, amivel szükség ese-

tén az egész bázist föl tudták fűteni. És itt volt az ionplazma reaktor is, amit irdatlan hűtőegységekkel bástyáztak körbe. Az ezt körülvevő kamrákban növesztették azokat a kristályokat, melyek segítségével – ha a számításaik beváltják a hozzájuk fűzött reményeket – annyi energiát termelhetnek, amivel ezt az egész bolygót elláthatják majd.

Ez azonban csupán mellékterméke volt a kutatásaiknak, mert az elsődleges céljuknak a létrehozott nyers energia elraktározását tekintették. Olyan energiát, melyet később nyersanyagokban szegény világoknak adhatnak majd el.

A kutatótelep már a reaktor nélkül is egy vagyonba került, és az őket finanszírozó cég – a Zerpen – szeretne volna, ha a befektetései mihamarabb elkezdenek megtérülni.

– Ez így sem jön ki – ingatta a fejét Nurboo, miközben a képletek kezdtek átrendeződni.

– Menj vissza a negyedik sorba, Assis! – utasította Galen ismét a droidot. – Sőt rendezd vissza az egész egyenletet!

Ahogy minden szám és jel az eredeti helyére került, Galen karba fonta a kezét, és komótosan megkerülte a holovetítőt.

– Jól látom, hogy te mosolyogsz? – kérdezte Tambo. – Lyra, tényleg mosolyog?

Galen, akár egy bűvész vagy karmester, széles mozdulatokkal állt neki átrendezni a számítássort. Mire végzett, már mind ott álltak a holovetítő körül, csöndben követve a részszámításokat.

– Ez... jónak tűnik – kockáztatta meg az egyik vallti.

– Igen, elegáns megoldás – tette hozzá egy másik.

– Most már lefuttathatjuk a tesztet?

– A boule-kristály már a helyén van! – jelentette be ünnepélyesen Easel.

Galen a központi képernyőn megjelenő adatokra összpontosított, és magában azért fohászzkodott, hogy ne csupán a számítása, de a szintetikus kristály is megfelelőnek bizonyuljon.

– Indítom a tesztprotokollt! – köszörülte meg a torkát Nurboo.

Az irányítóterem fényei egy pillanatra elhalványultak, ahogy a számítógépes rendszer egyik pillanatról a másikra felfoghatatlan mennyiségű energiát és nyomást zúdított az elmúlt két hónap-

ban növesztett masszív kristályra. A boule szerkezete a kyberkristályét mintázta, és Galen biztos volt benne, hogy Zerpennek már a legapróbb mintapéldány beszerzéséért is vagyonokat kellett fizetnie. Ez utóbbi kristályok szinte teljes egészében a Jedik tulajdonát képezték, akik valamilyen oknál fogva szentnek tekintették őket. A kisebb darabokkal működtették a fénykardjaikat, a nagyobbakat pedig a templomaik védelmére használták föl.

– A szenzorok adatai azt mutatják, hogy a piezoelektromos hatás nulla egész három tizeddel haladja meg az előző tesztek eredményét – közölte Nurboo.

Galen azonban csak a fejét rázta.

– Nem? – kérdezte Tambo óvatosan.

– Ennél sokkal komolyabb eredményt kell elérnünk! – morogta Galen, és magában már sokadszor futott végig a számításokon, hibás vagy bizonytalan pontokat keresve. – Tartok tőle, hogy a boule energiatároló mátrixa nem elég stabil. Le kell futtatnunk egy spektrumanalízist, és ha azt tapasztaljuk, hogy a szintetikus kristályok szerkezete nem tökéletes, mindent az elejéről kell kezdenünk.

Olyasmi volt ez, amivel az elmúlt fél év során már többször kellett szembesülniük, a hőmérséklet azonban még így is mintha érezhetően több fokkal csökkent volna.

– Megpróbálhatnánk nagyobb nyomást alkalmazni – javasolta Easel. – Esetleg visszavihetnénk a kristályt a párakamrába, hátha a megváltozott viszonyok...

Galen már épp valami csípős válaszra készült, mikor a kommunikációs panel éles hangon jelzett.

– A főkapunál! – mondta az egyik vallti.

Lyra a székével a kommunikációs konzolhoz gurult, és azonnal ellenőrizte a monitorokat. Az éjszaka folyamán majd egy méter hó esett le, és a levegőben most is hópelyhek szállingóztak. A beköttutat tisztán tartó, felszín alatti fűtőtestek ismét rendetlenkedtek, és a szél egyik buckát a másik után rakta az útra. És ott, ahol Lyra taqwák vontatta élelmiszer-szállító szánokat várt – a taqwa helyi nyelven *hófutót* jelentett, ami mit sem adott vissza a négylá-

bú fenevadak rettentő vérszomjából –, most egy ütött-kopott katonai csapatszállító állt.

– Ezek az Erődből jöttek – lesett át a nő válla fölött Nurboo.

– A Vasököl Légió katonái – tette hozzá Easel. – Felismerem a jelvényüket.

Lyra gyanakodva ráncolta a homlokát. A katonai csapatszállító jelenléte nyugtalansággal töltötte el.

– Mi a csudát akarhat itt ilyenkor a katonaság?

– Egy kis plusz energiát kunyerálni? – próbálta viccel elütni a dolgot Nurboo.

– Akármiért is jöttek, udvariasan fogunk bánni velük – állt meg mögöttük Galen.

– Hát, ha nagyon muszáj... – fintorgott Tambo.

– Megyek, beszélek velük – tápászkodott föl a székből Lyra lemondó sóhajjal, Nurboo azonban útját állta.

– Majd inkább én! Így is túl sok időt töltesz talpon...

– Sokkal többet kellene pihenned! – bólogattak a valltik.

– Ne aggódjatok, fiúk! – mosolyodott el Lyra. – Tényleg csak két szót beszélek velük!

– Vagy inkább majd én beszélek velük! – makacsolta meg magát Nurboo.

– Ó, akkor most azt játsszuk, hogy hirtelen törékeny virágszál lettem?

– Úgy ám!

– Hát, ez nagyon édes tőletek – mosolygott Lyra –, de anyából sokszor egy is sok! Az enyém szerencsére innen húsz parszekre él, és ha neki sem hagyom, hogy parancsolgasson nekem, nektek sem fogom!

Újra felharsant a figyelmeztető szignál, és a monitoron a kapus sápadt ábrázata jelent meg.

– Mit akarnak itt a katonák, Rooni? – kérdezte Lyra.

Mivel a férfi válaszát nem értette, dühösen a mögötte vitatkozókra förmedt:

– Nem lehetne egy kicsit halkabban?! Mintha egy baromfióban lennék! Megismételnéd, Rooni?

– Chai király meghalt! – hadarta a kapus kétségbeesetten. – Most Phara az Erőd ura!

– Az kizárt! – rázta meg a fejét Nurboo. – Ez csak valami tévedés lehet! Phara tábornok nem rendelkezik akkora katonai támogatottsággal, hogy puccsot kísérelhetne meg!

– Hacsak nem kapott segítséget a szeparatistáktól – kockáztatta meg Tambo.

– A szeparatistáktól? – visszhangozta Nurboo értetlenül. – Már miért akarna Dooku gróf beavatkozni a Vallt belügyeibe?

– Galen miatt – mondta Easel némi hallgatás után. – A szeparatisták valószínűleg az ő kutatási eredményeit akarják. Phara pedig nyilván megígérte, hogy leszállítja nekik.

– Ez... elképzelhető – szűkült össze Nurboo szeme. – Dooku gróf a mi Galenünk tudására pályázik.

Galen sápadtan hallgatott, Lyra pedig görcsösen markolta a széke karfáját.

– Úgy tűnik, ide is csak elért a háború...

Lyra úgy érezte, menten megfullad. A biztonságos burok, amiben fél évig éltek, egy pillanat alatt kipukkadni látszott. Mióta az eszét tudta, talán most először aggódott igazán. Nem magát vagy a férjét féltette, hanem az együtt eltervezett közös jövőt.

– Igaz ez, Rooney. – kérdezte a kapust. – A katonák Galenért jöttek?

– Phara tábornok parancsa szerint járnak el – bólintott a kapus lassan. – Úgy tűnik, hogy a telep a mai naptól kezdve a Vallt tulajdona.

– Ehhez a Zerpennek is lesz egy-két szava! – dünnyögte Galen.

– Lehet – vonogatta a vállát Rooney. – De addig is, míg a cégetek valahogy megegyezik a tábornokkal, neked meg a feleségednek valahogy el kellene tűnni!

– És mégis hogyan? – vont a föl a szemöldökét Galen.

– Az alagutakon keresztül – mondta Easel. – Ha azonnal indultok, még elértek a hajótokat, és biztonságban elhagyhatjátok a bolygót.

Galen kétségbeesetten járatta a tekintetét, és látszott rajta, valami elfogadható kifogást keres, hogy maradhasson. A hónapok óta

tartó kutatásaik lassan kezdték meghozni a gyümölcsüket, erre ide-állít pár pöffeszkedő katonatiszt, és mindezt elveszi tőlük? Vajon képesek ésszel fölmérni, milyen károkat okozhatnak ezzel világok – beleértve a sajátjukat is – százainak?

– Mennetek kell, Galen! – rázta meg a férfit a vállánál fogva Nurboo. – Fogy az idő!

– Assis! – fordult Galen dühösen a droidhoz. – Te velünk jössz!

– Hálás köszönetem, doktor Erso! – mondta a droid.

– Gyorsan! – terelte őket Nurboo az irányítóterem sarkából nyíló csapóajtó felé. – Amennyire tőlünk telik, megpróbáljuk föltartóztatni őket!

– Orrba vágjátok őket az adattábláitokkal? – nevette el magát Lyra akaratlanul. – Azt szívesen megnézném!

– Nyugodj meg, egyikünk sem ijed meg egy kis pofozkodástól! – mosolygott Nurboo kényszeredetten.

Galennek azonban semmi kedve nem volt tréfával elütni a dolgot.

– Ha nem adtok nekik rá okot, nem fognak bántani benneteket! Ezek engem akarnak, nem titeket!

– A csapatszállító átjutott a kapun! – nézett hátra Easel idegesen.

Lyra gyorsan mindannyiukat megölelte, és igyekezett nem el-sírni magát.

– Azt azért nem mondhatnám, hogy hiányozni fog a penészes étel szaga! – motyogta.

– Ígérjétek meg, hogy mihamarabb üzentek! – szólt utánuk Nurboo.

– Mihamarabb! – bólintott Galen, és igyekezett optimistának tűnni. – Ilyen könnyen úgysem szabadulhattok meg tőlünk!

– Persze-persze! – bólogatott Nurboo, miközben bezárta mögöt-tük a csapóajtót. – De ezt a beszélgetést majd egy másik alkalom-mal folytatjuk, egy biztonságosabb helyen!

A terepsikló hangtalanul suhant a helyzetjelző fényekkel meg-világított földmélyi alagútban. Idelent még alacsonyabb volt a hő-